

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 14226/2025
05.11.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Зорице Булајић, Ирене Вуковић, Драгане Бољевић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца ЈКП „Блаце“ из Блага, чији је пуномоћник Биљана Илић, адвокат из ..., против туженог АА из ..., чији је пуномоћник Ивана Радовић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Прокупљу Гж 418/25 од 29.05.2025. године, у седници одржаној 05.11.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Прокупљу Гж 418/25 од 29.05.2025. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Вишег суда у Прокупљу Гж 418/25 од 29.05.2025. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Куршумлији П 852/2024 од 11.03.2025. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев и обавезан је тужени да тужиоцу на име дуга исплати 85.700,00 динара са законском затезном каматом од 28.11.2024. године до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев да се обавезе тужени да му на име дуга исплати 17.113,08 динара са законском затезном каматом од 28.11.2024. године до исплате. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 36.906,00 динара са законском затезном каматом од извршности одлуке до исплате.

Пресудом Вишег суда у Прокупљу Гж 418/25 од 29.05.2025. године, одбијене су жалбе тужиоца и туженог и првостепена пресуда је потврђена.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, применом члана 404. ЗПП.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11... 18/20 и 10/23 – други закон), Врховни суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о

ревизији туженог као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП. Имајући у виду врсту спора и садржину тражене судске заштите, начин пресуђења и разлоге које су нижестепени судови дали за своје одлуке, у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, односно правних питања у интересу равноправности грађана, а не постоји потреба новог тумачења права. Предмет тражене правне заштите је исплата дуга, а по основу уговора о приступању дугу закљученог између тужиоца и туженог којим се тужени обавезао да тужиоцу као повериоцу испуни потраживање ББ из ..., а на име пружених комуналних услуга и споразума о вансудском поравнању којим су се странке сагласиле да предметни дуг тужени као дужник исплати повериоцу у 12 месечних рата. О овом праву тужиоца, правном основу потраживања (потраживање по основу испоручених комуналних услуга), као и о истакнутом приговору застарелости потраживања, судови су одлучили уз примену материјалног права у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке ревизијског суда у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца, са истим или сличним правним основом као у овој правној ствари. Тужени у ревизији није пружио доказе о постојању различитих одлука у истој чињеничној и правној ситуацији, као у конкретном случају и супротном пресуђењу судова, па није испуњен ни законски услов који се односи на потребу за уједначавањем судске праксе, с обзиром да је пресуда ревизијског суда приложена уз ревизију донета у спору са другачијим чињеничним и правним основом.

Из наведених разлога је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. у вези члана 479. став 6. Закона о парничном поступку, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба ради дуга основа поднета је 28.11.2024. године. Вредност предмета спора је 102.813,08 динара.

Како је побијаном другостепеном пресудом одлучено у спору мале вредности у коме је према члану 479. став 6. ЗПП искључено право на изјављивање ревизије, то ревизија туженог није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**